RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 237.500 van 28 februari 2017
in de zaak A. 216.499/XIV-36.577

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Najate El Janati
kantoor houdend te 4800 Verviers
rue Jules Cerexhe 82
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie,
belast met Administratieve Vereenvoudiging
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 juli2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 147.656 van 12 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.479 van 26 augustus 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daan Lernout, die *loco* advocaat Najate El Janati verschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 14 juli 2014 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 13 januari 2015 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt op 5 februari 2015 tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 13 januari 2015 met een arrest van 12 juni 2015. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/65 en 40*bis*, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen'(hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gesteld niet bevoegd te zijn om standpunt in te nemen over de opportuniteit van een bestuursbeslissing of om kennis te nemen van betwistingen betreffende burgerlijke rechten. Verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter enkel gevraagd vast te stellen dat het overeenkomstig het objectief recht de dienst Vreemdelingenzaken niet toekwam om het in België voltrokken huwelijk te weigeren. Alleen de ambtenaar van de burgerlijke stand is bevoegd om een huwelijk te voltrekken of de voltrekking te weigeren en de procureur des Konings beschikt dienaangaande enkel over een adviesbevoegdheid. Verzoekers huwelijk is gesloten op 10 juli 2014 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Scherpenheuvel-Zichem en derhalve officieel voltrokken, geldig en definitief. Desalniettemin heeft de dienst Vreemdelingenzaken met de aanvankelijk bestreden beslissing het recht op verblijf geweigerd omdat niet was voldaan aan de voorwaarde van artikel 40*bis*, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet, zijnde het huwelijk. Zoals verzoeker reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen liet gelden, kwam het de dienst

Vreemdelingenzaken niet toe te beslissen om een in België voltrokken huwelijk al dan niet te erkennen. De bevoegdheid is een kwestie van openbare orde en [een schending ervan] moet bijgevolg leiden tot annulatie. De dienst Vreemdelingenzaken kon verzoekers verblijfsaanvraag derhalve niet weigeren op grond van het enige motief dat niet was voldaan aan de voorwaarde van echtgenoot van een burger van de Unie. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de schending van burgerlijke rechten moest beoordelen noch de bevoegdheidsverdeling moest opwerpen als reden om het middel te verwerpen. Daardoor zijn met het bestreden arrest de artikelen 39/65 en 40*bis* van de vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 167 van het burgerlijk wetboek, geschonden.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoeker niet uiteenzet om welke reden hij artikel 39/65 van de vreemdelingenwet geschonden acht en dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is. Bovendien geeft verzoeker in het cassatieberoep aan het niet eens te zijn met het bestreden arrest en benadrukt hij dat de dienst Vreemdelingenzaken geen weigeringsbeslissing had kunnen nemen, doch hij voert niet aan dat er een gemis aan motivering of een tegenstrijdige motivering zou zijn.

Wat artikel 40*bis*, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet betreft, is verzoekers kritiek volgens de verwerende partij gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en niet tegen de motieven van het bestreden arrest. Verzoekers kritiek dat de dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag niet kon weigeren op grond van de voornoemde bepaling en dat de dienst Vreemdelingenzaken niet kan beslissen om de in België voltrokken huwelijken al dan niet te erkennen, is niet relevant in het kader van het cassatieberoep tegen het bestreden arrest. De Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter niet in de plaats van het bestuur noch van de annulatierechter te stellen. Waar verzoeker enkel aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van de burgerlijke rechten niet diende te beoordelen, acht de verwerende partij een schending van het meergenoemde artikel 40*bis*, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet niet bewezen.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeker evenmin een schending van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek aantoont vermits in het bestreden arrest nergens wordt geoordeeld dat de dienst Vreemdelingenzaken mag beslissen of een huwelijk kon worden voltrokken of niet. In de aanvankelijk bestreden beslissing werd op grond van de inhoud van het advies van de procureur des Konings geoordeeld dat verzoeker met zijn huwelijk uitsluitend een verblijfsrecht beoogde. Volgens de verwerende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht aangegeven geen rechtsmacht te hebben om kennis te nemen van betwistingen over burgerlijke rechten, zoals de vraag of de dienst Vreemdelingenzaken al dan niet terecht verzoekers huwelijk in strijd met de openbare orde heeft verklaard. Verzoeker laat de motieven onbesproken dat de dienst Vreemdelingenzaken wel het advies van de procureur des Konings mag beoordelen en dat verzoeker het kennelijk redelijk karakter van de bestreden beslissing niet heeft weerlegd.

De verwerende partij besluit dat verzoekers conclusie dat hij de echtgenoot van een Belgische onderdaan is, voorbijgaat aan de motieven van het bestreden arrest en geen aanleiding kan geven tot het aannemen van de schending van een van de in het middel aangehaalde rechtsregels.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat zijn kritiek niet is gericht tegen een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar tegen een gebrek aan redenen die het bestreden arrest omkleden, dit in strijd met artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Verzoekers middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrof een fout van de dienst Vreemdelingenzaken door de schending van een objectieve rechtsnorm, zijnde artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, met nog een schending van artikel 40*bis*, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet tot gevolg. Verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gevraagd na te gaan of het huwelijk geldig was maar enkel of de dienst Vreemdelingenzaken de in het middel aangehaalde bepalingen had geschonden of niet. Dit behoort tot het objectieve contentieux.

Volgens verzoeker diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de schending van een burgerlijk recht te beoordelen maar heeft hij niettemin op grond van de bevoegdheidsverdeling besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het middel. Verzoeker besluit dat het gemis aan beoordeling van zijn middel een gebrek aan motivering van het bestreden arrest vormt vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich beperkt tot de vaststelling van zijn eigen rechtsmacht terwijl deze nooit ter discussie stond.

Beoordeling

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Verzoeker zet in het cassatiemiddel uiteen dat hij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft gevraagd zich uit te spreken over burgerlijke rechten noch over de opportuniteit van een bestuurshandeling doch wel overeenkomstig het objectieve recht vast te stellen dat de dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd was om met de bestreden beslissing een in België voltrokken huwelijk te weigeren. Op die wijze geeft verzoeker voldoende duidelijk aan waarom hij de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden acht, met name omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn middel niet heeft beantwoord.

8. Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeker onder meer laten gelden dat enkel de ambtenaar van de burgerlijke stand bevoegd is om een huwelijk te voltrekken of de voltrekking ervan te weigeren, terwijl de procureur des Konings slechts een adviesbevoegdheid heeft. Eens het huwelijk gesloten is, komt het niemand toe de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in vraag te stellen, tenzij via de adequate procedures. Verzoeker heeft dan gewezen op het voltrekken van het huwelijk op 10 juli 2014 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem, op het gezag van gewijsde dat volgens hem voortvloeit uit een dergelijke beslissing, op de afwezigheid van verzet door de procureur des Konings bij de bevoegde rechtbank tegen de voornoemde beslissing en op het verbod, ingevolge de beslissing om het huwelijk te voltrekken, om te besluiten dat het huwelijk in strijd kan zijn met de openbare orde. Verzoeker heeft laten gelden dat de dienst Vreemdelingenzaken een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt van de juridische situatie, dat het immers niet aan de dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te beslissen een in België voltrokken huwelijk al dan niet te erkennen en dat de bevoegdheid de openbare orde raakt en dus tot de nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing moet leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt in het bestreden arrest dat, in de mate dat hem wordt gevraagd na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris, zich steunend op de negatieve adviezen van het parket, onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar het in hoofde van verzoeker het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, “de Raad […] geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht”. Hij overweegt dat “het onderdeel van het middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur het huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van een burgerlijk recht”, niet-ontvankelijk is “gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en

145 van de Grondwet". "Gelezen in deze zin" verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middel niet-ontvankelijk.

9. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bevoegdheid betwist van de dienst Vreemdelingenzaken om een in België voltrokken huwelijk te beschouwen als strijdig met de openbare orde en om te beslissen dat om die reden niet is voldaan aan de in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van een huwelijk.

Met die kritiek heeft verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verzocht zelf uitspraak te doen over een burgerlijk recht. Het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel heeft betrekking op de bevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken om een in België afgesloten huwelijk niet in aanmerking te nemen voor de toepassing van artikel 40*bis*, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft daarmee geen beoordeling ten gronde gevraagd van de motieven om het huwelijk niet in aanmerking te nemen. Desalniettemin wordt verzoekers middel in het bestreden arrest enkel niet-ontvankelijk verklaard omdat het betrekking zou hebben op een burgerlijk recht. Verzoekers kritiek op de bevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers in België voltrokken huwelijk al dan niet in aanmerking te nemen heeft betrekking op een zuivere rechtsvraag en die wordt in het bestreden arrest niet beantwoord.

Het enige middel is gegrond wat betreft de aangevoerde schending van de in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 147.656 van 12 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig februari tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Geert Debersaques**